

d ů v o d e c h:

Výrok o útratách návrhu na opravu rozsudku spočívá na ustanovení poslední věty § 422 c. ř. s. Zákon v tomto ustanovení nechce v návrhu na pouhou opravu patrné nesprávnosti rozsudku, již lze odstraniti jeho opravou, shledávati úkon, potřebný k sledování práva podle § 41 c. ř. s., nýbrž úkon strany, jímž má býti docíleno správné a bezvadné formulace rozsudku, jehož útraty postihují stranu samu.

Čís. 8838.

Zmatečnost podle § 477 čís. 9 c. ř. s. nelze spatřovati v tom, že soud rozhodl rozsudkem, ač měl správně rozhodnouti usnesením, aniž v tom, že uvedl v rozhodnutí, že se »soud usnesl, pokud se týče uznal právem«.

Předpis § 29 c. ř. s. o zastupování advokáty na okresním soudě nevztahuje se na toho, kdo vystupoval jako zástupce (magistrátní úředník), nikoliv jako zmocněnec obce.

Nedostatek podpisu advokáta na odvolacím spise jest formální vadou, jež může míti v zápětí odmítnutí odvolání, avšak nemůže opodstatniti zmatečnost, nanejvýš zmatečnost podle § 477 čís. 5 c. ř. s. Tato vada nemůže již býti vůbec uplatňována, jakmile odvolací soud odvolací spis přijal a věcně vyřídil.

Námítky proti prohlášení pronajímatele, jež není výpovědi, jsou nepřipustné a jest je odmítnouti. Proti sdělení obce nájemci, že podle § 31 (1) čís. 5 zák. na ochr. náj. ze dne 26. března 1925, čís. 48 sb. z. a n. se obecní zastupitelstvo usneslo na výpovědi, nelze podati námítky.

(Rozh ze dne 4. dubna 1929, Rv I 169/29.)

Obec hlavního města Prahy poslala žalované straně dne 10. února 1928 dopis tohoto znění: »Ústřední městské zastupitelstvo hlavního města Prahy usneslo se ve schůzi dne 6. února 1928, by Vám byla dána čtvrtletní výpověď z nájmu bytu obj. č. IV sestávající ze dvou pokojů, kuchyní v obecním domě čp. 8 v Praze I. O tom Vám tímto dávám vědět«. Žalovaná strana viděla v tomto dopisu mimosoudní výpověď a podala proti němu námítky, jímž s o u d p r v é s t o l i c e vyhověl a mimosoudní výpověď zrušil. O d v o l a c í s o u d »usnesl se pokud se týče uznal právem, že se napadený rozsudek mění v ten rozum, že se námítky proti výpovědi odmítají«.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu (označenému stranou jako dovolání).

D ů v o d y:

Odvolací soud vyhověl odvolání, změnil, v pravdě odstranil a tedy zrušil rozsudek prvního soudu a odmítl námítky proti výpovědi jako nepřipustné. Neměl tudíž vydati rozhodnutí ve formě rozsudku, nýbrž ve formě usnesení, proti němuž byl vhodným opravným prostředkem rekurs. Podala-li žalovaná strana místo rekursu dovolání nebo dovolací stížnost, uplatňujíc tam veškeré dovolací důvody vypočtené v § 503 c. ř. s. pod

čís. 1 až 4, nemůže jí to vzhledem k tomu, co uvedeno, býti na újmu (plen. rozh. ze dne 28. listopadu 1921 pres 1210/21, sb. n. s. 1309) a sluší proto její opravný prostředek vyříditi, jako by byla podala rekurs. Než nelze mu přiznati úspěch. Rekurentka především neprávem vytýká napadenému rozhodnutí zmatečnost podle § 477 čís. 5 a 9, případně i čís. 6 c. ř. s. Rozhodnutí není zmatečné podle § 477 čís. 9 c. ř. s., protože soud pochybil v jeho formě, neboť o tomto případě se § 477 čís. 9 c. ř. s. nezmiňuje; ale rozhodnutí není zmatečným ani proto, že se v něm praví, že odvolací soud »se usnesl, pokud se týče uznal právem«, neboť tento rozpor netýká se samého výroku, aniž činí znění rozhodnutí tak nedostatečným, že by nemohlo býti bezpečně přezkoumáno. Třetí případ zmatečnosti podle § 477 čís. 9 c. ř. s. pak vůbec nepřichází v úvahu. Co do uplatňované zmatečnosti ve smyslu § 477 čís. 5 c. ř. s. stačí podotknouti, že předpis § 29 c. ř. s. o zastupování advokáty na okresním soudě nevztahuje se na toho, kdo, jakž se stalo v tomto případě, vystupoval jako zástupce (magistrátní úředník), nikoliv jako z m o c n ě n e c obce (tak rozhodnutí uveřejněné ve sb. n. s. pod čís. 6107), a dále, že nedostatek podpisu advokáta na odvolacím spise (§ 467 čís. 5 c. ř. s.) jest formální vadou tohoto podání, která může vésti i k odmítnutí odvolání (srovnej Neumann komentář k zákonům o soudním řízení, 1928, str. 1274), ale nemůže opodstatniti zmatečnost, zejména ne zmatečnost podle § 477 čís. 5 c. ř. s., která nemůže vůbec již býti uplatňována, jakmile odvolací soud odvolací spis přijal a věcně vyřídil (§ 519 c. ř. s.). Než rekurs nemá pravdu ani v tom, že by v případě, že by byt podléhal zákonu o ochraně nájemníků, nepatřila věc na pořad práva (§ 477 čís. 6 c. ř. s.), neboť soudní řízení v projednávaném případě nebylo zahájeno k žádosti pronajímatele o soudní svolení k výpovědi, o které by arci slušelo jednati cestou nespornou (§ 4 zákona o ochr. náj.), nýbrž o námitkách proti výpovědi, o nichž jest rozhodovati pořadem práva (§§ 571, 572 c. ř. s.).

Ale rekurs ani jinak není v právu. Řízení podle § 571 c. ř. s. může býti zahájeno jen o námitkách proti výpovědi, ať soudní (§ 562 c. ř. s.), nebo mimosoudní (§ 566 c. ř. s.), a to jen tehdy, nejsou-li opožděné (§ 571 třetí odstavec c. ř. s. na konci). Námitky proti prohlášení pronajímatele, jež není výpovědí, nejsou tudíž způsobilé, by toto řízení o nich bylo zahájeno, a jsou proto nepřipustné a sluší je odmítnouti. V tomto směru odvolací soud nepochybil. Ale druhá stolice má pravdu i v tom, že sdělení hlavního města Prahy ze dne 10. února 1928 není výpovědí, nýbrž jen zprávou, že se zastupitelstvo usneslo na tom, by žalované byla dána čtvrtletní výpověď z bytu jí najatého. Jde o usnesení podle § 31 (1) čís. 3 zák. ze dne 26. března 1925 čís. 48 sb. z. a n. zde v úvahu přicházejícího, jež musí býti učiněno a nabýti právní moci, by byla výpověď přípustná. Vyrozumění o takovémto usnesení nemůže býti zaměňováno se samou výpovědí, jak činí dovolání. Měla-li žalovaná pochybnosti (vzhledem k tomu, co uvedeno, arci bezdůvodné), mohla žádati na obci vysvětlení, kterého by se jí bylo dostalo právě tak, jako se dostalo vyřízením rady hlavního města Prahy ze dne 24. února 1928 jejímu právnímu zástupci, ale neopravňovalo ji to, by podala

námítky proti prohlášení, jež, jak doličeno, není výpovědí, nýbrž jen sdělením, že podle § 31 (1) čís. 5 zák. o ochr. náj. obecní zastupitelstvo se usneslo na výpovědi, by pak na základě tohoto usnesení, nabyvšího právní moci, mohla býti dána výpověď. Odvolací soud posoudil tudíž věc bez právního omylu, odmítnuv námítky žalované z důvodu, že nebyla vypovězena, a netřeba proto zkoumati, zda obstoje i druhý důvod použitý odvolacím soudem pro odmítnutí námitek.

Čís. 8839.

Soud, rozhodující o syndikátní žalobě, není povolán, by přezkoumával správnost právoplatných soudních rozhodnutí, jimiž se žalobce mni býti stížen. Nesprávné posouzení věci po stránce právní nezakládá ještě o sobě syndikátní nárok, jenž jest odůvodněn teprve, prokáže-li se, že soudce použil nesprávně zákona a porušil tím svou úřední povinnost obmyslně, proti svému lepšímu přesvědčení, nebo z nedbalosti hrubé neb i z nedopatření.

Z výtěžků vnucené správy domu mají býti nejprve zapravovány náklady vnucené správy a udržování domu, dále nutné pojišťovací premie, pak mzdy osob zaměstnaných při dozoru a při udržování domu, dále daně a veřejné dávky z domu splatné a zadrželé a teprve po zaplacení těchto má dojiti na běžné a zadrželé úroky, důchody a jiné dávky ze závad a práv na nemovitosti knihovně zjištěných.

(Rozh. ze dne 4. dubna 1929, Co I 6/28.)

Na dům žalobců byla vedena nejprve exekuce vnucenou správou, než byl dům prodán ve vnucené dražbě. Žalobou, o níž tu jde, domáhali se žalobci na čsl. eráru podle syndikátního zákona náhrady 40.000 Kč a odůvodnily žalobní prosbu takto: Vnucení správce platili z výtěžků jen zadrželé daně a dávky veřejné, jakož i nutné opravy domu, ale annuit z hypotečních pohledávek neplatili. Žalobkyně žádala dne 11. prosince 1924 při rozdělování přebytků vnucené správy, by byla započtena kvota i na annuitu Městské spořitelny a exekuční komisař prý výslovně prohlásil, že přání tomu vyhoví, ale nestalo se tak a spořitelna zahájila dne 5. března 1925 dražební řízení, poněvadž z vnucené správy nemohla dosáhnouti zaplacení annuit. Na to požádali žalobci vnuceného správce, by hotovost u něho se nalézající zaslal Městské spořitelně na splatné úroky, vnucený správce požádal exekučního komisaře o svolení, že tento žádost zamítl. V tom spatřují žalobci nesprávný postup vnucených správců a, poněvadž podle § 114 ex. ř. exekuční soud z moci úřední má dohlížeti, by byly odstraněny vady a nepravdivosti při hospodření, dovozují z toho i zavinění exekučního komisaře. Podle názoru žalobců měli vnucení správce kromě příslušné kvoty na daně a na jiné veřejné dávky odváděti příslušný peníz i na hypoteční zápůjčky na doměvážnoucí, to tím spíše, any výtěžky byly takové, že stačily nejen ke krytí zadržovaných annuit a veřejných dávek, nýbrž i k postup-